నిజముర కృష్ణా...!

– కమలాగాయత్రి(శ్రీవిద్య)చెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

బట్, ఇన్ని సంవత్సరాల తర్వాత, ఎక్కడో దూరంనుంచి కేవలం నీ మీద వున్న నమ్మకంతో ఓ లెటర్ రాసింది నీ స్నేహితురాలు. ఎంత నమ్మకం లేకపోతే రాస్తుంది చెప్పు..? తన పరిస్థితి ఏంటో, ప్రాబ్లెమ్ ఏంటో నాకు తెలీదు, కానీ నీలాంటి వ్యక్తి మాత్రమే అలాంటి నమ్మకానికి అర్హుడు, దట్ ఐ నో..

సో ప్లీజ్, ఇలా సిట్యుయేషన్స్ కి లొంగిపోయి, సడలిపోకు, ప్రయత్నించు. నీ మీద ఆమెకీ, మాకందరికీ వున్న నమ్మకాన్ని నిలబెట్టు. హెల్ప్ హర్. ఆర్ డూ వాట్ ఎవర్ ఈజ్ రిక్వైర్డ్. బట్ దిస్ ఈజ్ నాట్ ద ఒరిజినల్ యూ క్రిష్. ఇంతకంటే ఏం చెప్పను చెప్పూ..!" అంటూ దిగులుగా చూసి, వంగి నా నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకుంది.

వెనక్కివాలి కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నాను. ఎస్.. ముద్రా ఈజ్ ఆబ్సల్యూట్లీ రైట్. నేనే డీలా పడితే అక్కడ తులసి. ఎలావుందో. ఏమైందో ఏంటో.. తల విదిల్చాను.

ఎదురుగా వున్న లెటర్ కవర్ వైపోసారి చూసి, అది పక్కకు పెట్టి పార్సెల్ ఓపెన్ చేసి చూసాను.

ఒక చిన్ని కృష్ణుడి పెయింటింగ్ వున్న ఫ్రేమ్.

చాలా ఇష్టంగా, నేనే స్వయంగా తులసి కోసం పెయింటింగ్ అది.. ఏదైనా స్పెషల్ అకేషన్ లో ఇద్దామని దాచి వుంచాను అప్పట్లో.

కానీ, తనని చివరిసారి కలిసినప్పుడు పార్టింగ్ గిఫ్ట్ గా ఇవ్వాల్సొచ్చింది. డెస్టినీ.

ఎలా వున్నావు తులసీ..!?, ఎక్కడ వున్నావు..!? ఎక్కడవున్నా క్షేమంగా వుండు చాలు. గాఢంగా నిట్టూర్చి వాటిని టేబుల్ మీద వుంచి నారూమ్ వైపు కదిలాను.

వేడినీళ్ళతో స్నానంచేసి, డ్రస్ చేసుకున్నాను. వడివడిగా ఓ వారానికి సరిపడేలా బ్యాగ్ ప్యాక్ చేసుకున్నాను. పాత కాంటాక్ట్స్ వున్న డైరీ, నా గాడ్జెట్స్, పాస్ పోర్ట్ అన్నీ తీసుకుని హాల్లోకి వచ్చాను.

"ఫ్రెష్ గా కాఫీ కలిపాను, తాగు.." కప్పుతో ఎదురొచ్చి నా చేతికి అందిస్తూ చెప్పింది ముద్ర. కాదనకుండా అందుకుని, మరో చేత్తో టేబుల్ మీదున్న లెటర్, పార్సెల్ తీసి నా జాకెట్ పౌచ్ లో పెట్టుకున్నాను.

"డైరెక్ట్ దొరకలేదు క్రిష్, కనెక్టింగ్ ఫ్లైట్స్ బుక్ చేసాను. కారెక్కాకా డీటెయిల్స్ చెప్తాను. ప్రింటౌట్ కాపీస్ ఈ బ్యాగ్ లో పెడుతున్నా" చెప్పింది పేపర్స్ నా బ్యాగ్ లో చేరుస్తూ.

నా కాఫీ పూర్తయ్యేసరికి ముద్రే లగేజ్ కార్ లోకి షిఫ్ట్ చేయబోతోంటే చప్పున వెళ్ళి అందుకున్నాను. చిన్నగా తలపరికించి "నువ్వు వెళ్ళి కార్లో కూర్చో క్రిష్, నేనోసారి రోషన్ భాభీ కి చెప్పి వస్తా.." అంటూ డోర్ లాక్ చేసింది.

నేనూ తన ఇన్ స్ట్రక్షన్స్ ప్రకారం యాంత్రికంగా కదిలాను. కార్ దగ్గర నిలబడే వరుణ్ కి డయల్ చేసాను.

"హేయ్ క్రిష్.. గుడ్ మార్నింగ్.. ఏంటి వీకెండ్ లో గుర్తుచేసుకున్నావ్ నన్నూ?" అంటూ హుషారుగా పలకరించాడు వరుణ్.

"హలో వరుణ్.. ఒక పర్సనల్ ఎమర్జెన్సీ మీద ఇండియా వెళ్తున్నాను.", చెప్పాను.

"వ్వాట్. అంటే ఎప్పుడూ? యూ మీన్ ప్రాజెక్ట్ మీట్ తర్వాతే గా..?!" కంగారుగా అడిగాడు.

"నో వరుణ్. అంత టైమ్ లేదు. హావ్ టూ గో. ఫ్యూ అవర్స్ లో ఫ్లైట్ వుంది. లీవింగ్ ఫర్ ద ఎయిర్ పోర్ట్ నౌ, ప్లీజ్ డోన్ట్ మైన్డ్" ప్రాజెక్ట్ గుర్తు రాగానే గిల్టీగా అనిపించింది. “నేను లేకపోతే ఈ టైం లో అందరికీ చాలా ఇబ్బందౌతుంది.. ఐ నో..”

"వెల్.. ఏమనాలి క్రిష్? హౌ కమ్.. ప్రాజెక్ట్ పీక్ టైమ్.. లాస్ట్ మోమెంట్ లో ఇలా సడెన్ గా నువ్వూ.. హేయ్.. ఎనీథింగ్ సీరియస్ బ్రో..? మామ్-డాడ్ , నీ ఫ్యామిలీ అందరూ??"

"అంతా ఓ.కే. వరుణ్.. అది కాదు. ఐనా వాళ్ళే వస్తారు కొద్ది రోజుల్లో..",

"ఐతే ఎన్ని రోజుల ప్లాన్ క్రిష్? వాళ్ళని తీసుకుని వస్తావా?" వరుణ్ ప్రశ్నలమీద ప్రశ్నలు సంధిస్తున్నాడు, నాకే తెలియని జవాబు నేనెక్కడివ్వాలి. విసుగుని ఎక్స్ ప్రెస్ చేయకుండా బలవంతంగా దాచుకుంటూ సమాధానాలు చెప్తున్నాను.

"లేదు వరుణ్. ఇట్ మే టేక్ ఎనీ లెంగ్త్ ఫర్ మీ, ఫ్రమ్ ఎ వీక్ టూ ఎ మన్త్ అనుకో.. నాట్ ష్యూర్.."

"మరైతే నీ వెడ్డింగ్?"

"వచ్చేస్తాను వరుణ్. ప్లీజ్ మ్యాక్స్ కి చెప్పూ, మ్యానేజ్ మెంట్ కి కూడా ఇన్ ఫార్మ్ చెయ్యి. నేను క్రిస్టీకి మెసేజ్ పెడతాను. స్టిల్ నువ్వు కూడా ఇన్ఫార్మ్ చెయ్యి" చెప్పాను సీరియస్ గా.

"యాహ్. చేస్తాను క్రిష్. కానీ, ప్రాబ్లెమ్ కావచ్చు, ప్రాజెక్ట్ లాంచింగ్ టైమ్ లో నీలాంటి కీ పర్సన్ లేకపోతే వాళ్ళు ఎలా రియాక్ట్ అవుతారో మరి, దే మే టేక్ ఇట్ సీరియస్లీ. యూ నో హౌ థింగ్స్ ఆర్ రైట్. స్ట్రాంగ్ గా రికమండ్ చేస్తే ఈవెన్ నాకు కూడా ప్రాబ్లెమ్ కావచ్చు, టు బీ ఫ్రాంక్. ఐ కాన్ట్ ఎఫర్డ్ ఇట్ నౌ. హోప్ యూ అండర్ స్టాండ్. సో.. వై నాట్ ట్రై కమింగ్ బ్యాక్ ఎర్లీ. మే బీ ఇన్ 10 డేస్ ఆర్ సో. యూ కేన్ ఈజీలీ మ్యాచ్ విత్ ద పేస్. ఏమంటావ్?", ఆత్రంగా అడిగాడు.

నేను జవాబిచ్చేలోపే మళ్ళీ తనే అన్నాడు "మోరోవర్ మొత్తం లీవ్ ఇప్పుడే వాడేస్తే, మరి నీ పెళ్ళికి ఎలా, తర్వాత మీ ప్లాన్స్. జస్ట్ థింక్ ఓవర్ బ్రో.."

"ఐ డోన్ట్ హావ్ ఎనీ ఆన్సర్స్ టూ గివ్ యూ ఎట్ దిస్ మొమెంట్ వరుణ్. నాకే ఏమీ తెలియదు, ఇండియా వెళ్ళాకా మే బీ నాకంటూ ఓ క్లారిటీ రాగానే నీకే ఫస్ట్ ఇన్ఫార్మ్ చేస్తా. ఇప్పుడు మాత్రం.. ప్లీజ్.. జస్ట్ వదిలెయ్." చెప్పాను వీలైనంత పొలైట్ గా.

"మ్.., ఓ.కే. క్రిష్. నీ ప్రాబ్లెమ్ త్వరగా సాల్వ్ చేసుకుని వచ్చెయ్. గివ్ ఎ కాల్ ఇఫ్ ఐ కేన్ బీ ఆఫ్ ఎనీ హెల్ప్. ప్లీజ్ టేక్ కేర్" నా టోన్ లో బాధే తెలిసిందో, విసుగే తెలిసిందో తన ప్రీచింగ్ ఆపేసాడు వరుణ్.

"ఓ.కే. థ్యాంక్యూ.", చెప్పి డిస్కనెక్ట్ చేసి, అంతలో ముద్ర రావడంతో సెల్ జేబులో వేసుకుని కారెక్కాను. తను డ్రైవ్ చేస్తూనే నా ఫ్లైట్ స్కెడ్యూల్ ఎక్స్ ప్లెయిన్ చేసింది.

"కృష్ణా. ఎలా చెప్పనూ..!?" శ్యామ్ గొంతు గద్గమైంది.

అయిపోయింది. ఏదైతే కాకూడదని తీవ్రంగా కోరుకున్నానో అదే జరిగిపోయింది..

"వాళ్ళ రెలెటివ్స్ కి కాల్ చేసి తెలుసుకుందిరా బృందా. తు..ల..సి.. మన తులసి లేదురా..,

షీ.. క.. కమిటెడ్ స్యూసైడ్ అంటున్నారు.. దట్ టూ..అది జరిగి కూడా రెండునెలలు పైనే కావస్తోందట. అంత..

...అంత పెద్ద డెసిషన్ ఎందుకు తీస్కుందో తెలీదు. మ.. మనకి కనీసం కబురు కూడా తెలియలేదు" అవతలవైపు శ్యామ్ దుఃఖం తెలుస్తోంది.

నా మైండ్ నంబ్ గా అయిపోయింది. బ్లాంక్ గా ముద్రా వైపు చూసాను. కార్ సైడ్ లోకి తీసుకుని ఆపింది ముద్ర.

"ఈ. .ఈ న్యూస్ నిజమేనా? నిజం అయ్యుండదు శ్యామ్. ఎక్కడో ఏదో మిస్ కమ్యూనికేషన్ అయ్యివుంటుంది. నేను. ఇప్.. ఇప్పుడే నాన్నకి చేసి శాస్త్రి అంకుల్ ని కాంటాక్ట్ చేయమంటా. చూడు.. చూస్తుండు తులసికేం అయ్యుండదు. ఏంకాదంటున్నా కదా.." నా మాట తడబడుతోంది..,

నిజం మనసుకి తెలుస్తున్నా, ఎక్కడో ఏదో తట్టుకుని ఆపేస్తోంది. నా మైండ్ పని చేయడం మానేసింది, వాడు చెప్పినది నిజమని ఒప్పుకోవడంలేదు.

ఐనా ఇప్పుడేంటి.. శలవంటూ తులసి రాసిన లెటర్ చదివినప్పుడే నా మనసూ, మెదడూ రెండూ పనిచేయడం మానేశాయి..

"నాన్నకి ఫోన్ చేసి, తిరిగి చేస్తా శ్యామ్." చెప్పి వాడి కాల్ డిస్కనెక్ట్ చేసి వాచ్ చూసుకున్నా. ఇండియాలో తెల్లవారుఝాము కావస్తోంది. సాధారణంగా ఈ టైమ్ లో ఎప్పుడూ కాల్ చేయను. ఒక్కక్షణం తటపటాయించి, సెల్ తీసి నాన్నకి డయల్ చేసాను.

"నాన్నా.." నా గొంతు తెలియకుండానే వణికింది.

"ఏమైంది కృష్ణా, ఈ టైమ్ లో. అంతా ఓ.కే. కదా. నువ్వూ. అమ్మాయీ..??",నా కాల్ తీస్తూనే కంగారుగా అడిగారు నాన్న.

"మేం బాగానే వున్నాం నాన్నా, నాకు అర్జంట్ గా ఓ విషయం చెప్పండి, శాస్త్రీ అంకుల్ వాళ్ళూ ఎక్కడున్నారో తెలుసా? తులసి గురించి ఏమైనా ఇన్ఫర్మేషన్ తెలుసా నాన్నా?" గాభరాగా అడిగాను.

"తులసీ వాళ్ళా..!? తెలీదురా. ఐనా పట్టుమని నెల రోజుల్లో పెళ్ళి పెట్టుకుని ఎందుకిలా అడుగుతున్నావురా? నీకూ, ముద్రాకీ గానీ ఏమైనా డిఫరెన్సెస్ వచ్చాయా? లేక..?"

"నాన్నా ప్లీజ్.. నాట్ అగైన్.. నాట్ నౌ అట్ లీస్ట్.." అరిచేసాను నిస్సహాయంగా.,

"తులసి నాన్నా. మన తులసి నాన్నా. తనెలావుందో. అసలుందో లేదో.. కూడా తెలియడంలేదు నాన్నా..!" దాదాపుగా ఏడ్చేసాను.

"ఛ.. ఛ.., ఏమంటున్నావు కృష్ణా. ఏం మాటలవి.? మతివుండే మాట్లాడుతున్నావా?" మందలింపుగా అన్నారు నాన్న, ఆయన గొంతులో కూడా ఒక్కసారిగా కంగారు చోటు చేసుకుంది.

"తను లేదని తెలిసింది నాన్నా. శ్యామ్ కూడా అదే నిజమంటున్నాడు ..నే... నేను బయల్దేరుతున్నాను, ఐ నీడ్ ద యాక్చువల్ ఫాక్ట్స్. మీవల్లే అవుతుంతుంది నాన్నా. అందుకే.." ఆగాను అంతకంటే ఏంచెప్పాలో తెలియక.

అంతలోపే తేరుకున్నారాయన, ఎంతైనా నాకు నాన్నకదూ..

"వుండు కృష్ణా. నేను కనుక్కుని ఫోన్ చేస్తాను. అదేమీ నిజం అయివుండదు, నువ్వేమీ కంగారుపడకు." అంటూ కాల్ డిస్కనెక్ట్ చేసారు, సరిగ్గా నేను శ్యామ్ కి చెప్పినట్టే.

నిశ్శబ్దంగా క్షణాలు లెక్కపెట్టుకుంటూ నన్ను నేను నిగ్రహించుకోసాగాను.

చాలాసేపటి తర్వాత, ఆల్మోస్ట్ మేం ఏర్ పోర్ట్ పార్కింగ్ లో వున్నప్పుడు, నా ఫోన్ మోగింది. వణికే చేతులతో సెల్ ఆన్ చేసాను,

"కృష్ణా.." భారంగా ధ్వనించింది నాన్న గొంతు, సరిగ్గా కాసేపటి క్రితం శ్యామ్ గొంతులాగే. ఆయనేం చెప్పబోతున్నారో అర్థమౌతూనే వుంది.

"తులసి మనకిక లేదట కృష్ణా. వెళ్ళిపోయిందిరా, రోజుల పసిగుడ్డుని అనాథని చేసి చనిపోయిందట. ఏవేవో వినరాని విషయాలు తెలిసాయాపిల్ల గురించి. శాస్త్రిగారు కనీసం ఫోన్ కాంటాక్ట్ లోకి రావడానికి కూడా ఇష్టపడలేదు. ఆయన బ్రదర్ నుంచి తెలుసుకున్నానురా ఈ వివరాలన్నీ.." చెప్పారు బాధగా.

తు..ల..సి.. ..లేదు.. వెళ్ళిపోయింది..

కాదు.., కాదు.. చనిపోయింది.. ఇది నిజం..

తననిక ఎప్పుడూ కలవకూడదు, చూడకూడదు అనుకున్నాను అప్పట్లో కోపంతో. ఇక చూడను, కలవను. చూడలేను..కనిపించదు మా తులసి.. ఎన్నటికీ.. ఏనాటికీ..

ఇన్నాళ్ళూ ఎక్కడవున్నా క్షేమంగా, సంతోషంగా వుందీ అనుకున్నాను.. కానీ..

ఇప్పుడు తెలుస్తోంది నొప్పి, నాలోంచి ఏదో ఓ శరీరభాగమే తొలగించినంత నొప్పి. తు..ల..సీ..

నిశ్శబ్దంగా వింటున్నాను నాన్న చెప్పేది. రాదర్ నా చెవులు మాత్రమే వింటున్నాయి. ఆయన ఎప్పుడు మాట్లాడడం పూర్తిచేసి కాల్ కట్ చేసారో తెలియనేలేదు.

నా మనసూ, మెదడూ స్పందన కోల్పోయి కాలంతో వెనక్కి పరిగెడుతున్నాయి తులసి గుర్తులతో.. మా జ్ఞాపకాలతో..

నేనూ, తులసీ, బృందా, శ్యామ్...

అమ్మ ఇచ్చిన చిరుతిళ్ళు పంచుకుంటూ, కబుర్లు చెప్పుకుంటూ స్కూల్ కి నడుస్తున్న నలుగురు చిన్నారులు. వారి రూపాలు ఓ అస్పష్టమైన దృశ్యంలా నా స్మృతి పథంలో కనిపిస్తోంది..

ఒకరిచేతులొకరు పట్టుకుని, ఒద్దికగా, జాగ్రత్తగా రోడ్డు దాటుతున్న రోజులు.

పరీక్షలకోసం కలిసి కష్టపడి తెల్లవార్లూ మేలుకుని చదువుతున్న రోజులు.

అమ్మాయిలు పెద్దవారయ్యారూ, కాస్త దూరం మెయిన్టైన్ చేయండని ఆంక్షలు పెట్టిన ఇంట్లోవాళ్ళతో కొట్లాడిన రోజులూ,

అమ్మమ్మ చనిపోయినప్పుడు, కన్నీళ్ళతో తన ఆత్మశాంతి కోసం ఆశ్రమాలూ, గుడులూ తిరిగి అన్నదానాలు చేసిన రోజులూ,

దారేపోయే పోకిరీ సతాయిస్తున్నాడంటూ టీనేజ్ కి వచ్చిన స్నేహితురాళ్ళు ఫిర్యాదుచేస్తున్న దృశ్యం..,

తెచ్చిపెట్టుకున్న హీరోయిజంతో వాడితో గొడవపెట్టుకున్న వైనం..

కొత్త బైక్ తో యాక్సిడెంట్ చేసుకుని చేయి విరగ్గొట్టుకున్న స్నేహితుడికోసం వంతులవారీగా నోట్సులు రాస్తున్న మిత్రబృందం..,

...ఆనాటి ఒక్కో జ్ఞాపకం చిన్నవీ, పెద్దవీ అన్నీ ఒక్కో స్లైడ్ షో లా నా మెమొరీలో ఫ్లాష్ అవుతున్నాయి..

పండుగలూ, పబ్బాలూ, సంతోషాలూ, బాధలూ, కొట్లాటలూ, కన్నీళ్ళూ, అన్నీ పంచుకుంటూ ఒకటీ, రెండూ కాదు.. ఇరవై రెండు ఏళ్ళు..

కలిసి పుట్టీ, కలిసి పెరిగీ, కలిసి తిరిగీ.. కలిసే బ్రతుకుతాం అనుకుంటూనే విడిపోయిన మా కథ చివరికి, ఇలా, ఈ మలుపు తిరుగుతుందని ఏరోజూ అనుకోలేదు.

కలలోనైనా తలవలేదు ఈ దారుణాన్ని.. కడసారి చూపుకుకూడా నోచుకోనంత దూరం మామధ్య ఎందుకు ఏర్పడాలి!?

ఇంత దారుణమైన వార్త వినికూడా నేనింత గట్టిగా, శిలలా ఎలా వుండగలిగాను..?

'వెళ్తాను తులసీ, నేను వెళ్తాను. ఏ అన్యాయం నిన్నా నిర్ణయం తీసుకునేందుకు పురిగొల్పిందో. తెలియదు, ఏ నిస్సహాయత రోజుల పసిబిడ్డను సైతం వదిలి చావువైపు నీ అడుగులు వేయించిందో.. తెలియలేదు, తెలుసుకుంటాను తులసీ, నువ్వు చెప్పకపోయినా నేనేం చేయాలో నాకు తెలుసు. నేను నమ్మిన నిన్ను-నీ నిజాయితీనీ నిలబెడతాను.. నిజం తులసీ..

ఐ ప్రామిస్. నిన్ను కాపాడుకోలేకపోయాను. నీ గౌరవాన్ని కాపాడతాను. తులసీ..'

లేదు. బాధతో కూలిపోను, ఓడిపోయానన్న మా తులసిని గెలిపించనిదే వూరుకోను. స్థిరంగా నిర్ణయించుకుని, కన్నీటిని రెప్పలమాటున దాచుకుంటూ కదిలాను.

నాకు ఓదార్పునీ, స్థైర్యాన్నీ ఇస్తూ ముద్రా చేయి నా భుజాన్ని నెమ్మదిగా తట్టింది..

ఎప్పుడూ లేనిది, హైదరాబాద్ లో అడుగు పెడుతుంటే నా కాళ్ళు వణికాయి.

బయటికి వెళ్తూనే ఎదురుగా శ్యామ్. విజిటర్స్ లాంజ్ లో. నన్ను చూసి లేచి వచ్చి లగేజ్ అందుకున్నాడు. వాడి కళ్ళలోకి చూస్తే నేను దుఃఖం ఆపుకోలేనేమో అనిపించి ముఖం తిప్పుకున్నాను.

"ఎప్పుడొచ్చావ్? ప్రీతీ ఎక్కడుంది?" అడిగాను కారెక్కాకా, యాంత్రికంగా. తులసి ప్రస్తావన తెచ్చే ధైర్యం రావట్లేదెందుకో.

"నిన్న సాయంత్రం.., ప్రీతి ఢిల్లీ వెళ్ళిపోయింది. లీవ్స్ కేన్సిల్ చేస్కుని ఆఫీస్ జాయిన్ బ్యాక్ అయిపోతానంది." చెప్పాడు అంతే నిర్లిప్తంగా.

కాలనీలోకి కారు మలుపు తిరుగుతుంటే, కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున సుడులు తిరిగాయి. ఇక్కడ. ఈ ప్రతి దారీ, ప్రతి అడుగూ మేం కలిసి పంచుకున్నది కదూ..

దూరంగా వేణుమాధవస్వామి గుడి కనిపిస్తుంటే కారాగిపోయింది. ఇద్దరం నిస్సహాయంగా గుడివైపూ, గుడి కాంపౌండ్ లో కనిపిస్తున్న అర్చకుల ఇళ్ళవైపు చూస్తుండిపోయాం.

ఇక నా వల్ల కాక బాధగా వెనక్కి ఒరిగి కళ్ళుగట్టిగా మూసుకున్నాను, అలా ఎంతసేపున్నానో తెలీదు, గుడి గంటల చప్పుడుకి కళ్ళు విప్పాను, పక్కన చూసేసరికి, స్టీరింగ్ కి తలానించుకుని నిశ్శబ్దంగా దుఃఖిస్తున్నాడు శ్యామ్. ఓదార్పుగా వాడి భుజం తట్టాను, తలతిప్పి చూసాడు, కళ్ళనిండా నీళ్ళూ, ఎర్రని జీరలూ.. అవి చూస్తూనే ఎంత ఆపుకున్నా ఆగని కన్నీటితో నా నిగ్రహం కూడా కట్టలుదాటింది.

కాసేపటికి తేరుకుని కళ్ళతోనే ఒకరికొకరం ధైర్యం చెప్పుకున్నాం. నెమ్మదిగా వాటర్ బాటిల్స్ తీసి నాకోటిచ్చి, తనోటి తీసుకుని కారు దిగాడు. ఇక తప్పదని నేనూ దిగి బాటిల్ ఓపెన్ చేసాను. రోడ్డు పక్కగా వున్న మొక్కల మొదట్లో ఫేస్ వాష్ చేసుకున్నాం.

నిదానంగా కారు మా ఇంటి గేట్లోకి ఎంటరైంది.. ఎదురుగా విషణ్ణవదనాలతో అమ్మ, నాన్న, నేను నమ్మలేనట్టుగా మా ఇంట్లో.. రా.. రాజేషంకుల్..!!

అంత టెన్షన్ లో కూడా కాస్తంత షాకింగానే అనిపించింది.

బృందా పెళ్ళి తరువాత అన్నమాట ప్రకారం.., నిజంగానే నా ముఖం చూడలేదాయన. నేనున్నన్ని రోజులూ మా ఇంటికి ఏ మంచికీ, చెడుకీ కూడా రాలేదు. ఒకటి రెండుసార్లు అనుకోకుండా ఎదురుపడినా వెంటనే మొఖం తిప్పుకుని, తప్పుకునే వారు.

కానీ, ఇప్పుడు పరిస్థితి వేరు. విషయం తులసి కదూ, అందరికీ మతిపోయుంటుంది. అందుకే ఆయనిలా..

శ్యామ్ యాంత్రికంగా అమ్మా, నాన్నలని విష్ చేసాడు. అమ్మ, నాన్నా చప్పున వచ్చి నన్ను దగ్గరకి తీసుకున్నారు. వారి సామీప్యం ఇచ్చిన రిలీఫ్ తో అతి కష్టంమీద రాజేష్ అంకుల్ వైపు చూసి, "హలో అంకుల్.. ఎలా వున్నారు..?" అన్నాను మాటలు పెగుల్చుకుంటూ.

తల పరికించారాయన బదులుగా, "నువ్వెలా వున్నావ్ కృష్ణా. నీ ఫియాన్సే, తనెలావుంది..?" కాసేపటికి తిరిగి ప్రశ్నించారు లోపలికి దారితీస్తూ.., ఎందుకోగానీ.. మళ్ళీ నాకళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి. "యా.. యామ్ ఫైన్ అంకుల్.. షీ ఈజ్ ఫైన్ టూ." చప్పున చెప్పాను నిగ్రహించుకుంటూ.

ఆ తర్వాత అందరం చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయాం. కాసేపటికి, శ్యామ్ నాన్నవైపు చూసాడు, అక్కడి సైలెన్స్ ని బ్రేక్ చేస్తూ, "అసలేం జరిగిందకుల్? స్యూసైడ్ ఏంటంకుల్? అది కూడా మన తులసి. నమ్మలేకపోతున్నాం. మీరు శాస్త్రి అంకుల్ వాళ్ళ బ్రదర్ తో మాట్లాడారుకదా.. ఆయనేం చెప్పారూ..?",అంటూ నాన్నని ప్రశ్నించాడు.

ఒక్క క్షణం తటపటాయించారాయన, "చూడండీ, తెలిసినవేవీ అంత సరైన విషయాలు కావు, నమ్మదగినవిగాలేవు, కాస్త గుండె నిబ్బరం చేసుకుని వినండి..,

ఇవన్నీ.. సుందరం.. అదే శాస్త్రిగారి తమ్ముడు సుందరం. అతడు చెప్పినవే..

చాలా రోజులుగా తులసి నుంచీ ఏ కబురూ లేదనీ. మధ్యలో ఒక్కసారి ఫోన్ చేసింది కానీ ఏదో భయం భయంగా మాట్లాడినట్టుగా అనిపించిందీ, ఒకవేళ అత్తవారింట్లో ఏదైనా సమస్యేమో తెలుసుకున్నట్టూ వుంటుంది. తన మరిది పెళ్ళని పిలిచారు, చూసి–వచ్చినట్టుంటుందని బయల్దేరారు మా అన్నయ్యా–వదినా అని చెప్పాడతను..,

అక్కడ పెళ్ళిలో ఏం జరిగిందో తెలీదు, సడెన్ గా బంధువులూ, తెలిసినవాళ్ళందరూ తులసి ఆత్మహత్య చేసుకుందనీ, ఎవరితోనో లేచిపోయి తిరిగొచ్చిందనీ, అతని వల్లే బిడ్డని కూడా కందనీ. అలా రకరకాలుగా చెప్పుకోసాగారట.."

"వ్వాట్ట్." కీచుమంటూ షాకింగ్ గా శ్యామ్, నాదీ గొంతుల్లోంచి ఒకేసారి వచ్చింది ఆ మాట. అయోమయంగా ముఖాలు చూసుకున్నాం..,

నాన్న మాకేసి ఓసారి ఇబ్బందిగా చూసి, కంటిన్యూ చేసారు,

"జరిగిందేమిటో తెలుసుకోవడానికి అతను ఎంత ప్రయత్నించినా శాస్త్రిగారిది గానీ, ఆయన భార్యది గానీ, తులసీ, జగదీష్.. అదే తులసి భర్త, అతనిది గానీ., వాళ్ళెవరి ఫోనూ కలవలేదట. అక్కడేం జరిగిందో అని వీళ్ళంతా కంగారు పడుతుండగా, శాస్త్రిగారూ, భార్యా.. చేతుల్లో ఓ పసిబిడ్డతో తిరిగొచ్చారట.

రాగానే ఆయన అక్కడ అర్చకత్వం చేస్తున్న గుడి నుండి వెళ్ళిపోతున్నానని చెప్పి, వున్నపళాన అన్నీ సర్దుకుని వూరు వదలి వెళ్ళిపోయారటరా.

తులసి గురించి ఇలా విన్నాము, ఏం జరిగిందన్నయ్యా? అని అడిగితే. 'ఏ ప్రశ్నకూ మా దగ్గర జవాబులు లేవు, కాబట్టి మీరు విన్నదే నిజం, అవతలివారు అన్నదే నిజం...చనిపోయినది పాపిష్టిదీ, తుచ్చురాలూ ఐనా.. దాని బిడ్డను అనాథను చేయలేక మాతో తీసుకొచ్చాము. కూతురి బిడ్డ అనే పాశమే తప్ప, అది పాల్పడ్డ నీచాన్ని మేం ఎప్పటికీ సమర్థించలేము.

ఏం చేస్తాం, వున్నంత కాలం ఇలా ఈ అవమానభారంతో బ్రతకమని మా తలరాతలు రాసి, అది మాత్రం చాలా సులువుగా ప్రాణం తీసుకుంది.., అంటూ కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు మా అన్నయ్య..', అని చెప్పాడతను. నమ్మలేకున్నా, తులసి గురించి తెలిసిన దారుణమైన వార్తలివే..." అంటూ పూర్తి చేసారు నాన్న.

అదంతా విన్నాకా చాలాసేపటివరకూ నాకూ, శ్యామ్ కీ నోట మాట రాలేదు. అలాగే శిలావిగ్రహాల్లా కూర్చుండిపోయాం.

తేరుకుంటూనే తల అడ్డంగా తిప్పుతూ, "లేదు నాన్నా.. ఇవన్నీ.. ఇదంతా పెద్ద అబద్ధం. ఎవరో ఏదో.." అంటున్న నన్ను ఆపుతూ,

"కన్నతండ్రే తన కూతురు తప్పుచేసిందని ఒప్పుకున్నాకా మనమింకా అబద్ధం అని ఎలా అంటాము కృష్ణా.??" డైరెక్ట్ గా అనేసారు నాన్న.

తెల్లబోయిచూసాము.. "అంటే. అంటే. తులసి తప్పు చేసిందని వీళ్ళంతా జస్ట్ ఒక్క నిమిషంలో డిసైడ్ అయిపోయారా? వాట్ ద హెల్...? తమ కళ్ళ ముందు పుట్టి, పెరిగిన అమ్మాయే. తన గురించి అంత తేలిగ్గా ఒపీనియన్ మార్చేసుకుంటారా!?"

తులసి నాకు రాసిన లెటర్ సంగతి చెప్పాలని నోటి చివర వరకూ వచ్చిందిగానీ, నాన్న మాటలోని లోతు నన్ను ఆపేసింది.

అసలేం జరిగింది!? ఎందుకింత చెడుగా మాట్లాడుతున్నారందరూ తులసి గురించి? నిన్నటిదాకా బంగారుతల్లి.. సుగుణాల రాశి., మంచితనానికి, మర్యాదకీ–మన్ననకీ మారుపేరనీ, పద్ధతులూ–సాంప్రదాయాల కేరాఫ్ అడ్రస్ అంటూ అడుగడుగునా పొగిడిన వారే తన కేరక్టర్ నే నీచంగా దింపేశారా!! పైగా అదంతా నిజమంటారా!? ఎందుకని.? ఏం జరిగిందసలు?

శ్యామ్ వైపు చూసాను. వాడి కళ్ళలోనూ అవే ప్రశ్నలు.

లేచి బయటికి నడిచాను. దూరంగా వున్న పారిజాత చెట్టుని చూడగానే ఎంతో పదిలంగా, అపురూపంగా ఆ మాధవుడి పూజ కోసం ఒక్కో పూవునీ ఏరుతున్న తులసి రూపం కళ్ళ ముందు మెదిలింది.

చాలా ఏళ్ళ తరవాత నాకు తెలియకుండానే నా అడుగులు వేణుమాధవుడి గుడివైపూ, నా ఆలోచనలు గతించిన మా సాంగత్యంవైపూ సాగాయి

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments